

RAHMAN'IN CENNETLERİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 25.05.2014 tarihli (25.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahabihi ecmaîn.

Pek Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Sizinle bir mü'min olarak endişeler yaşamama neden olan, zamanımıza ait bir gelişmeyi paylaşmak istiyorum. Kitabımız Kur'an-ı Kerim; mü'min olmamızı, ibadetler yapmamızı, Allah'ın razı olacağı bir hayat yaşamamızı teşvik etmek için iki önemli yol gösterir. Bu yolların biri cennete diğeri de cehenneme ulaştırır. Kur'an'ı Kerim'in ilk suresinden son surelerine kadar yüzlerce ayet cenneti anlatır, cehennemi anlatır. Cehennem ürkütür, cennet teşvik eder.

Rabb'imiz yarattığı insanı herkesten iyi bildiği için sadece cehennemle korkutmanın veya sadece cennette teşvik etmenin mü'min olmak, ibadet etmek için yeterli olmayacağını bildiğinden Kitabımız'ın bir ayeti cehennemle tehdit ederken o ayetin akabinde bakarsınız cennet ayetleri gelir. Cennet ayetleri biter, cehenneme girecek kâfirlerden söz edilir. O biter, tekrar cennet ayetleri başlar. Bu adeta artı ve eksi yüklemesi ile mü'min enerjisini ortaya çıkarır.

Aziz Kardeşlerim,

Endişe ile izlememiz gereken tehlikeli bir sonuçla karşılaştık. Ashabı kiram -Allah onlardan razı olsun- cennetle ilgili ayetleri dinlerken "bir varmış bir yokmuş, gelecekte cennet yaratılacakmış" diye dinlemediler. Cebrail aleyhisselam saat üçte mesela cennetle ilgili bir ayeti indirdi, üçü beş geçe bir sahabi kendisini cennette hissetmeye başladı. On dakika sonra cehennemle ilgili bir ayet indi, ashabı kiram adeta "tutuştum mu cehennemde" diye eteklerine baktılar. Cenneti ve cehennemi gözlerinin önünde hissettikleri için cennet teşviki onları, gece namaza kaldırdı, gündüz cihada gönderdi. Cehennemden korktukları için ve bu korkuyu da sanal olarak değil realite olarak gözlerimin önünde hissettikleri için – Allah onlardan razı olsun- "yandım" diye adeta bağıldılar. Cehennemden en uzak insan ihtimali onlarda olduğu hâlde kendilerini yanmış hissettiler. Cennet burunlarının dibinde tüttüğü hâlde "acaba girebilir miyim" diye endişe ettiler. Allah onlardan razı olsun. Bu duygularıyla Allah'ı memnun ettiler.

Aziz Kardeşlerim,

Cennet teşviki bir insanı namaza kaldırır. Cennet umudu, kese kese parayı sadaka olarak verdirttirir. "Nasıl olsa Allah çok daha fazlasını cennette verecek" diye mü'min, heyecanla verir. Cennete iman, pratik bir iman ise alırken hissettiği lezzetten daha fazlasını, verirken hisseder. Cehennem korkusu gerçekten zihni meşgul edecek kadar, uykuyu kaçırarak kadar mevcutsa bir mü'minde, onun harama yaklaşması değil haramı hayal etmesi bile uykularını kaçırır.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün endişe ettiğim meseleyi sizlerle paylaşmak istiyorum: Bugün geldiğimiz bir noktada çocuklarımıza din öğretirken, Allah bize cennet verecek derken, -çok dikkatinizi istirham edeceğim- "okul bitiyor, anneannelerin bahçesine gideceğiz" diye sevinen bir çocuk aynı şekilde "ölür ölmez cennete, Rabb'ime gideceğim" diye sevinemiyorsa yani anneannesinin köydeki bahçesi kadar cenneti kendisine yakın hissedemiyorsa sahabi ruhu ile insan ve mü'min yetiştiremiyoruz demektir. Bu bir risktir. İstiyoruz ki çocuklarımız da ashabı kiram gibi olsun, Enes ibni Malik gibi olsun, İbni Mesud gibi olsun. Bunu istiyoruz ama Kur'an Enes'e de, Enes'in annesine de cenneti kapısının önündeki hurma

ağacından daha yakın hâle getirmişti. Hepinizin çok iyi bildiği Uhud'daki bir sahneyi tekrar hatırlatmama gerek yoktur.

“Cennet dediğin şu tepenin dibindedir” deyince Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, bunun bir kinaye olduğunu yani bu tepenin dibinde kim Allah için ölürse sonunda cennete girer demek olduğunu bile bunun bir kinaye, değişmeceli bir ifade olduğunu düşünmeden “vay be cennet bunun dibinde mi” deyip yediği hurma salkımını fırlatıp atarak: “bunu yiyecek kadar niye bekleyim ki, madem cennet buradaymış” demişlerdi. Akşam Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem cennet ayetlerini okudu, Allah'ın cennette kullarına tecelli edeceğini anlattı, “Allah'ı göreceksiniz” dedi Harise isimli sahabi, sabah vakti aradan bir gün geçmeden, bir gece geçtikten sonra Efendimiz aleyhisselatu vesselamla karşılaştı. Efendimiz ona: “Harise nasılsın bakalım?” dedi. “İyiyim ya Resûlullah! Bu geceyi cennette geçirdim, Allah'ı seyrederek gece geçirdim” dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Harise sen duyuyor musun ne dediğini?” diye sordu. “Şuurlu söylüyorum ya Resûlullah! Sen anlattın ya bize cenneti eve gittim kendimi o cennette hissettim” dedi. İmandan söz ediyoruz. İman!

Aziz Kardeşlerim,

Endişelenmemizi gerektiren, üzülmemizi korkmamızı gerektiren bir durum var: Çocuklarımız medya üzerinden her şeyi sanal, her şey kâğıt üzerinde karikatürize edilebilir zannetmeye başladılar. Allah'ın Kur'an'ında vafettiği cenneti de bir çizgi filmdeki maymunların, köpeklerin dolaştığı çay bahçesi gibi düşünmeye, ona kıyas etmeye doğru çocuklarımız sevk ediliyor. Her şeyi sanal âlemin ürünü zannediyorlar. Doğduğu dakikadan itibaren çocuklarımız bu sanal dünyanın kulu, kölesi hâline geliyor. Sonunda da “cennet nasıl olsa filan filmin filan sahnesinde var” diyecek kadar cenneti aktörlerin yaşattığı sinemanın, çizgi filmin ihdas ettiği bir teselli kaynağı zannediyorlar. Ebedi âlem değil filmin yirmi üçüncü dakikası, filan sahnenin filan boyutu gibi zannetmeye başlıyorlar. Bir de ilköğretimden itibaren çocuklarımız, felsefeli bir kafaya bulandırdıkları için “bana göre, bize göre, onlara göre” deyip Kur'anı bile istediği gibi yorumlama hakkına sahip olduğunu, bunun bir insan hakkı olduğunu, zorla ona kimsenin bir şeyi inandıramayacağını düşünmeye başlıyor. “Annem ne karışır bana”, “babam ne karışır” sonra “öğretmen ne karışır” sonra “Allah niye karışsın” olmaya gidiyor.

Kardeşlerim,

Bütün bunlar bizi, gece yatağımıza girdiğimizde uykuyu rahat rahat uyuyacak kadar hak edip etmediğimizi düşünmeye mecbur ediyor. Yeni gelen nesil, gençlik Allah'ın cennetini hayal âleminin bir ürünü Allah'ın kullarını namaz kıldırtmak için teşvik ettiği sanal bir ortam zannetmeye başladı. Bir de Müslümanların kürsülerine çıkıp, Müslümanlara din öğretenler de ayet üzerinden, hadis üzerinden felsefe yapıp “bize göre, bunlara göre, Araplara göre, Türklere göre” diye Kur'an'ı ve Allah'ı insan ağzı ile tartışılır hâle getirince, yeni nesil cennet umudu ile namaz kılma, cehennem korkusundan dolayı faize ve zinaya bulaşmama tehlikesi, umudu, heyecanını kaybetmektedir. Bu çocuklarımızın terör örgütleri tarafından kaçırılmasından aşağı kalır bir tehlike değildir. Çocuklarımızın beyinleri erozyona uğratılmaktadır. Yeni nesil, artık cenneti filan firmaya yaptırabileceğini düşünecek hâle gelmektedir.

Kardeşlerim,

Bu, Müslümanlar olarak anneler babalar olarak, öğretmenler, hocalar olarak nasıl çözeceğimiz ile ilgili oturup günlerce tefekkür etmemizi, münakaşa etmemizi gerektiren bir sorundur. Tekrar örneğimi zikretmek istiyorum: Sekiz, dokuz yaşında bir çocuk “okula üç hafta kaldı üç hafta sonra anne beraber anneannelere gidiyoruz değil mi, kirazları olmuştur onların, kayıslarına yetişeceğiz” diye, çocuk anneannesine gideceği, babaannesine gideceği köy manzarasını özlüyorsa babası da ona: “bak karnen iyi olursa anneannene gideriz yoksa yazın kalırsın burada, gitmeyiz yoksa” deyip anneannesinin

bahçesi ile, meyveliği ile nasıl teşvik ediyorsa mü'min; Allah diyen, ebedi cennete ve ebedi cehenneme iman eden mü'min bir ailede de çocuklar: "Anne hangimiz önce giderse cennette o öbürünü bekleyecek tamam mı?" diye anneannesinin bahçesini okul tatilinden sonra hemen kendisine verilecek bir nimet olarak gördüğü gibi, Allah'ın cenneti ile heyecanlanmadıkça, ne yaz aylarında ne de kış aylarında camilere gönderdiğimiz çocuklar, imanın lezzetini alarak: "Ben Rabb'imın Arş'ını seyrettim bu gece ölsem de Rabb'ime kavuşsam." diyemeyecek. Biz böyle nesil yetiştiremeyeceğiz.

Hem çocuklarımızın beyinlerini bombardıman altına alan bu manyetik unsurlar hem de bilerek veya bilmeyerek bulaştığımız din felsefesi; din üzerinden, mukaddesat üzerinden teoriler yürütme; "bana göre, bize göre, acaba öyle mi, şöyle miymiş, tarihseldi, mekânsaldı" diye, dini eski zamanın heyecanlarından biri olarak görmeye başlamamız bunun önemli alt yapılarından birisini oluşturuyor.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün Allah'ın Şeriat'ını hakkıyla bilmeyen birileri çıkıp: "Yahu öğlenin önemli olan dört rekât farzıdır. Peygamber'in ashabının işi gücü olmadığı için onlara sünnet namaz da kılın demiş." diyorlar birileri bugün ve bunu biz sessiz sedasız, kulaklarımızdan girdiği hâlde içimize sindirebiliyorsak böyle bir söz yani bugün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in nafile namaz diye bize emrettiği şeylerin "O zamana mahsus. Çölde işi gücü yok adamların, mecbur kılmaları lazım, neyle vakit geçireceklerdi?" denebiliyorsa Müslümanlar'ın ezanlarının okunduğu şehirlerde, esprisi bile bunun yapılabiliyorsa hiç kimse tereddüt etmesin on seneyi, yirmi seneyi bulmaz Müslümanlar'ın içinden birileri çıkıp "aslında cennet insanları morallendirmek için konmuş bir şeydir. Cehennem de trafik kuralları gibi bir şeydir işte, trafik kuralları uysun insanlar" diye Allah'ın cennetini ve cehennemini böylece iman ettiğimiz Allah'ı uluorta keyiflerine göre yorumlama cüreti de gösterebilirler. Bunun için biz evimizde çocuklarımıza ve böylece anneler-babalar olarak kendimize yöneticisi olduğumuz vakıflarda, okullarda, Kur'an kurslarında, medreselerde İslam diye tesis ettiğimiz merkezlerde Allah adına ne kadar iş yaptığımızı o ay topladığımız sadakalarla, Ramazan'daki, Kurban Bayramı'ndaki hisselerle, fitrelerle sakın ölçmeyelim. Sakın ölçmeyelim.

Bir vakfın, bir derneğin, bir caminin, faaliyetini oradan toplanan paralarla ölçtüğümüz **يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ** diyarında paraların, çocukların, ailenin para etmediği bir yerde topladığımız paraları mı Allah'a İslami faaliyet olarak göstereceğiz? Ne kadar kurban hissesi topladıysan o kadar başarı, bilanço farklılığı bu dünya literatürüdür. Eğer biz evimizde, Müslümanlığı test etmek istiyorsak çocuklarımıza yaptığımız İslam aşısının ne kadar tuttuğunu görmek istiyorsak, anneannesinin bahçesini, üzüm bağıını özlediği gibi kim önce Allah'a kavuşacak diye çocuklarımızın cennetini özlediğini göreceğimiz güne kadar eğitim maratonumuz devam edecek demektir.

Çocuklarımızın sabah namazına kalkmasına sağlayacak itici güç de budur. Çocuklarımız biz ikaz etmeden bile haramdan el çekecek, Allah'tan korkacak bir kavıma gelmeleri ancak böyle sağlanabilir. Cennet bizim artı gücümüzdür. Cennet hasretimiz kadar namaz kılarız. Cehennem korkumuz bize haramdan el etek çektirir. Cehennem fanidir, o da gitti zaten, cennette eh sonunda gireriz, nasılsa ölen herkes rahmetli oluyor. "Ölsün rahmetli olsun, yaşadığı için zahmetli oluyor, öldü mü rahmetli oluyor." diye kelepir cennet pazarlama yapmaya devam ettiğimiz sürece çocuklarımızın namaz eğitimini yapmış olsak bile, çocuklarımızı genç yaşta umreye götürmüş olsak bile ne yaparsak yapalım itici güç cennettir, cennet umududur.

Kardeşlerim,

Bunun için bu kürsüden kabul etmediğimizi, reddettiğimizi beyan ettiğim bir cümleyi dillendirmek istiyorum. Birilerine ne kadar mâl edildiğini bilmiyorum. Doğru mudur değil midir onu da bilmiyorum. Ama kim bu dünyada: “Cennet cennet dedikleri birkaç huri birkaç köşk” dediye yalan söyledi, batıl söyledi. Cennet; Allah demektir. Resûlullah demektir. Havz-ı Kevser demektir. Birkaç köşk birkaç huri değil o içinde Resûlullah bulunan köşk demektir. Güya Allah aşkını, güya ilahi aşkı o kadar tatmış ki cenneti tepelemiş gitmiş. Aşkıyla eriyip gittiğini söylediği Allah ise Kur’an’ında **وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ** diyor. Allah: “cennete gelin” diyor. Bu ise cennet dedikleri birkaç köşkmüş birkaç huriymiş. Cennet; Allah demektir. Bu söz ise sadece bir safsatadır. Veya bir şairin ağzından hezeyanla çıkmış yanlış bir cümledir. İnşallah kimse böyle bir şey dememiştir bu dünyada. Çünkü bu sarih küfürdür. Cennet birkaç köşk birkaç huri filan değil Adn Cenneti’dir. Sütten, baldan, şaraptan ırmakların aktığı yerdir. Hiçbir insanın aklına, hayaline gelmeyen tasavvur edilemeyen çizgi veya noktalı filmi yapılamayan şeyin adı cennettir. Cennet; Allah demektir. Hazırlayanı Allah olan bir cenneti birkaç köşk, huri, otobanlar filan diye yorumlamak gaflettir. Bunu hangi gerekçeyle yaparsa yapsın bir mü’min, Rabb’inin huzurunda, cennetin sahibinin huzurunda ödeyemeyeceği, delilini getiremeyeceği bir söz söylemiş olur.

Aziz Kardeşlerim,

Çocuklarımızın sabah namazına kalkması için gece yatarken “Rabb’im sana cenneti rüyada göstereceğin” diye dua ederek yatıralım. Rüyalarında cennet gören çocuklarımız olsun ki onlar biz uyanmadan bizi namaza uyandırsınlar. Çünkü ashâbı kirâmı Allah onlardan razı olsun Kur’an’ımız ve Peygamber’imiz cennet teşviki ile donattığı için saatleri olmadan, alarm sistemleri olmadan vaktinde Bilâl’in kısır bir sesle okuduğu, cılız bir sesle yükselttiği ezanı duyup Resûlullah’ın mescidine namaza gittiler. Çünkü onların uykusu karganın ağaçtaki uykusu gibiydi. Endişeli uyudular. Cenneti kaybederim korkusuyla, cehenneme girerim endişesiyle uyur gibi yaptılar ama uyuyamadılar. Gözleri kapandı ama gaflete dalmadılar.

Aziz Din Kardeşlerim,

Ümmet’imizin geleceği adına bir tehlikeden söz ediyorum. O tehlike nedir? Biz hep Hıristiyanların, Yahudilerin gelip çocuklarımıza: “çık şu İslam’dan, boş ver İslam’ı” diyeceklerini zannediyoruz. Şeytan o zamanı geçirdi. Şeytan da profesyonelleşti. Ezanı susturarak, Mushafı yasaklayarak, Kur’an alfabesini suç saydırarak İslam’ı silemeyeceğini şeytan sonunda anladı. Baktı ki Kur’an ile uğraştıkça insanlar Kur’an’a daha fazla sarılıyor. Ezanı susturdukça bütün yürekler Allahuekber diye haykırdı. Aleyhine olduğunu anladı şeytan. Anladı ki bu ağacın kökleri ile oynamak ağacı kesmekten kolaydır. Bunu anladığı için şeytan, felsefeyi; Allah Teâlâ’nın zatını bile tartışacak kadar söyle midir, böyle midir diye ulu orta, edep dışı sözleri Allah ve Peygamber’i hakkında konuşacak kadar laf boşluğunu ve kuralsızlığı Müslümanların içine oturttu. İşte şimdi geldiğimiz şey on beş yaşında, yirmi yaşındaki gençlere cennet dediğin zaman değil “ben kendimi bu gece cennette hissettim ya Resûlullah” diyen Harise olmak “yani o bildiğin şeyleri bir bakalım acaba ne demektir” deniyor.

Sanki cennete girmişte orada hak hukuku varmış gibi örtülü, tesettürlü kadınlar bile: “Yahu Allah bu haksızlığına cennette de mi devam edecek? Niye huri veriyor ki bu erkeklere, niye delirtiyor bizi Allah cennette?” diyecek kadar cennet dışı kalacak sözler sarf edilebilmektedir. Girmiş cennete de Havz-ı Kevser’i bulmuş da kocası da oraya girmiş de Allah kocasına huri vermiş üç tane de bu kumalarını nereden bela etmiş başına Allah? Bu kadın hastalığı olduğu gibi yemek yedikten sonra yap bir dua deyince bir de huri duası ilave etmek de bunun öbür taraftaki edep dışılığıdır. “Girdin de hurisi mi kaldı bir de” denecek yerde bizim boynumuz bükük: “koy da ya Rabb’i nereye koyarsan koy” dememiz gereken yerde “koy yüksek yerlere koy iyi hurilerden de hazırla” deme cüreti, bu cüret Allah’ı, cenneti, cehennemi, Peygamber’i, mukaddesatı, sıratı, mahşeri, mizanı, hesabı her biri ashâbı kirâmı yürek

ürpertisinden yataklara düşüren bu muhteşem mukaddesatı çoluk çocuğun ortasında ziyafetlerden sonra aile mizansenlerinde tiyatro konuları olarak konuşabilmek; bile bile ağacımızın kökleri ile oynamaktır. Bu kökleri ile oynanan ağaç işte şeytanın yeni siyasetidir.

Değerli Kardeşlerim,

Bin dört yüz senedir Ümmeti Muhammed Allah böyle buyurdu diye inandığı bir şeyi, Peygamber'im böyle haber verdi diye inandığı bir şeyi çok büyük bir kıta keşfetmiş gibi "değilmiş öyle" diye geçiştirmek basit bir şey değil. Eğer cennet heyecan uyandırmıyorsa çocuklarımızda evinde hangi bahşisi vereceksin ki sen? Cennetin dışında her şey fani ve geçici. Üç gün para verdin, dördüncü gün bisiklet aldın, beşinci gün araba aldın. Altıncı gün helikopter aldın sekizinci gün neyle namaza kaldıracaksın? Bu çocuğa aldığın şeyler hep fani. Çikolata fani, pasta fani. Ebedi olan, yirmi dört saat heyecandan ayakta tutan, sevinçten gözyaşı akıttıran tek şey Allah ve Allah'ın cennetidir. Bunun için sizlerle bu acı hakikati paylaşmak istedim.

Kardeşlerim,

Yeni mü'min nesli heyecanlı yetiştirmediğimiz sürece, cennet deyince akıla sadece shehvi ihtiyaçlar geldiği sürece, cennetteki ırmakları Kızılırmak'a benzettiğimiz sürece, cennetteki dostlukları bir çay bahçesinde çay içme sahnesine benzettiğimiz sürece zarardayız, ziyandayız. O zaman asıl enerjimizi bile bile kaybettik demektir. Çocuklarımıza ve kendimize yöneticisi olduğumuz yerlerde bu testi muhakkak yapalım. Cennet, heyecandan yerinden kaldırabiliyor mu genci? Allah'ın cenneti deyince mutluluktan ağlayan ana, cennet deyince sevincinden gözyaşlarına boğulan baba on yaşında bir çocuğun Kâbe'yi umre diye görmesinden daha değerli iz yapar. On yaşında umre ziyareti gördüğü Kâbe unutulur, cennet ayetlerini dinlerken hüngür hüngür ağlayan bir anayı hiçbir evlat unutamaz. O evlat ebedi dersini almış demektir.

Bir gün bu topraklarda yaşayan mü'minler olarak eğer yedi-sekiz yaşında bir çocuğumuz grip veya bir benzeri hastalıktan yatarken annesi ona ilaçlar veriyor vs. teselli ederken: "üzülme anneciğim ben ne güzel ölürüm cennete giderim, seni de orada beklerim merak etme anneciğim" dediyse bir evde elhamdülillah, elhamdülillah iman o evde ne büyük bir kök salmış. Eğer çocuklarımız: "Anneciğim ben hasta olsam da okul tatil olunca gideceğim değil mi? Anneannemi bırakmayacağız değil mi? Oradaki ineklerin sağılmasını izleyeceğim değil mi?" dediği gibi: "Anneciğim! Üzülme ben ölürüm, masum olduğum için günahsız olduğum için Rabb'im beni süttten ırmakların aktığı cennetine koyar. Ben de anamı istiyorum derim, anasız burayı ne yapayım derim, Allah da beni şefaatchi yapar. Sonra da beraber cennete gireriz babam da gelir, kardeşlerim de gelir biz bu fani dünyadan gideriz de cennette ebedi kalırız anneciğim üzülme." diye anasını cennetle teselli eden, babasına cennet dersleri veren çocuklarımız olursa onlar mü'min çocuklardır.

Aziz Kardeşlerim,

Ashabı kiram Allah onlardan razı olsun pek çoğu hatta on binlercesi Kur'an'ın tamamını ezber bilmiyorlardı. Zaten Kur'an'ın tamamını da Allah onlara bir arada göstermedi. Çok azı Kur'an'ın tamamını bir arada görebildiler. Hamza, -şehitlerin sultanı- Kur'an'ın üçte birini bile bir arada göremeden Rabb'ine gitti. Mus'ab, Resûlullah'a aleyhisselatu vessalam İslam Devleti kurdu, verdi. O devletin kitabı olan Kur'an'ı bir arada hiç göremedi. On binlerce sahabe Kur'an'ın ya yüzde beşini ya da yüzde onunu dinleyebildiler. Ama Uhud Etekleri'nde: "bu cenneti burada bulabilirsiniz" deyince, "Allah'ın yerler, gökler kadar geniş olan daha da geniş olan cenneti işte burada dağıtılıyor" deyince, tek bir cennet ayetine canlarını feda ettiler.

Beş yaşında çocuğumuza amme cüzünü ezberlettik. Yasin'i ezberlettik ama sabah namazına kaldıramadık. Hamza ve Mus'ab yerden bir kalktılar gökleri yukarı doğru kaldırır gibi kalktılar. Çünkü "Allah kalk" dedi. Sabah namazına yataktan kalk. Namaza git değil şirki kaldır ve at cümlesinden sonra cennet heyecanı Allah'ın cennet sözü onları kâinatı kaldıracak kadar güçlü ve enerjili kıldı. Uhud Dağı'nı parmağı ile kaldıracak hâle geldiler. Allah onlardan razı olsun. Bilgi hamalı değil bilgi uzmanı hâline geldiler. Cennet ne demektir bunu iyi düşündüler. Cehennem nasıl yakar bunu iyi düşündüler. Kala kala bize felsefesi mi kaldı bunun? Onlar pratiğini yaptılar. Biz "Cennet gökte midir, yerde midir? Âdem'in girdiği cennette mi gireceğiz, Âdem'in transfer edildiği cennete mi gireceğiz?" dedik. Vay bizim sözlerimize, kaybettiğimiz cennetimize. Gökte midir, yerde midir? Nerdeyse nerdedir canım. Götüreceğim demedi mi Allah, ister gökte olur ister yerin dibinde olur. Cennet cennettir, niye diyemiyoruz? Çünkü her şeyi devlete yaptır, devlete yaptıramadığın için sendika kur, sendika kuramazsan miting yap, miting yapamazsan matem tut, intihar et, git.

Hep böyle birilerine yaptıрма, kâğıt üzerinde kararlaştırma. Bu hayat tarzı batı kültürünün sürekli isyancı, sürekli aykırı batı kültürünün ve felsefesinin içimize sinmesinden sonra çocuklarımıza tatlı tatlı bir cennet sahnesini bile anlatma fırsatını ne yazık ki bu dünyada kaybettik. Biz ne büyük şeyler kaybetmişiz. Ne büyük enerji kaybetmişiz biz.

Bir anne bir baba: "Yahu bu cennet nasıl bir şey anneciğim. Orada beraber kahvaltılık yapacak mıyız? Orada babam işten gelecek mi?" diye soruyu doya doya cennetteki koltuğuna oturmuş gibi anlatamadıktan sonra biz çocuklarımıza ne vereceğiz ki? Ne vereceğiz ki? Demek ki kaybettiğimiz şeyi çocuğumuza vermeye çalışıyoruz.

Bir hafız efendinin Kur'an okuyuşu, sesi oranında bizi etkiliyorsa ayetin muhtevası bizi değil etkilemek ilgilendirmiyorsa bile sadece ses dekoru ise bize hareket sağlayan şey, aziz dostlarım; çok şey kaybettik demektir.

Bir mü'min Arapça bilmeseyse dahi Kur'an tefsiri okumamış olsa dahi "جَنَاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ" "Şu cennetler ki köşklarinin altından ırmaklar akıyor." diye okunan ayeti mü'min dinlerken kulaklarında ırmak şakırtısı duymalıdır. Mü'minlik budur. Ebubekir radiyallahu anh bu tarz bir imanın sahibi olduğu için "Siddık" oldu. "Ne derse Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ne indirirse Allah haktır, doğrudur." dedi. İman budur zaten.

Aziz Kardeşlerim,

Gayet üzümlere Rabb'imden hayâ ederek, bu toprakları şehadet payesiyle bize emanet eden, giden ecdadımızdan sıkılarak, özellikle bu içimizdeki acıyı ailece düşünmeye davet ediyorum. Evimizde Kur'an okunması ne kadar güzel bir şey. Ne hoş bir şey. Çocuklarımızın Mülk Suresi'nin bilmeleri, Yasin-i Şerif'i ezber bilmeleri ne muazzam bir şey. Ama Yasin-i Şerif'teki cennet ayetlerinin evimizde okunup göklere uçup giden ayetler olması da esef verici bir şey. Hâlbuki cennet, bizim havada soluduğumuz oksijenimizdir. Oksijensiz kaldığımız için yumruğumuzda güç kalmadı. Dünya neden putumuz hâline geldi? Neden ölürken bile insanlar kendi çocuklarına dahi biriktirdikleri parayı vermek istemiyorlar? Neden seksen küsur yaşına geldikleri hâlde ellerindeki paraları, altınları, dövizleri çocuklarının bir daha bulamayacakları şekilde saklıyorlar da gidiyorlar? Çünkü asıl heyecan olan, asıl umut ve beklenti yeri olan cennet yerine cennetin bu heyecanını hissedemediğimiz için cennetleştirmeye çalıştığımız dünya ve evlerimiz putumuz hâline geldi.

Cennetten önce cennete gidilecek yer olan dünyayı cennet yapmak istedik. İman ettiğimiz Sevgili Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem ise bu dünya dağları ile beraber maden olup önünde akacak kadar emrine verildiği hâlde: "Bir ağacın altında gölgelenen yolcu gibiyim ben bu dünyada. Ne edeyim ben bunları?" dedi. Biz, böyle bir Peygamber'in Ümmet'iyiz, biriktirdiği parayı oğlunun

düğününde masraf olarak bile harcayamayan, parayı kalbine gömmüş Müslüman olamayız. Çünkü bu Peygamber'in Ümmet'iyiz.

Değerli Kardeşlerim,

Durumumuzu daha aydın hâle getirelim, cennet biraz daha tütmüş olsun diye bunları söylüyorum ve imanın öğretmekten çok eğitmek olduğunu anlatmak istiyorum. İmanın altı şartı her an öğretilir. Nihayetinde altı kelime: Allah, melek, peygamber, kitap. Bunlar kolay öğretilir ama meleği yanı başında hissetmek eğitim işidir. O altı dakikada olur bir şey değil.

Çocuklarımız cennet ismi anılınca yaşaran gözlerimizi defalarca görmelidirler. Yakın bir akrabamızın ölümünü hatırlayınca duygusallığımızı hatırladığı gibi çocuklar; annelerimiz, babalarımız, dayılarımız, halalarımızın cenazesinde garip kaldığımızı çocuklar gördüğü gibi Kur'an tefsiri okunduğu gün bizim mutluluktan sadakalar dağıttığımızı da görmelidirler.

Bir babanın, bir annenin evladına bırakacağı en mutlu hatıralardan bir tanesini anayım ben: Eğer bir çocuk şu fani dünyadan biz gittikten mesela; otuz sene sonra bizim şu anda çocuğumuz durumunda olanlardan birisi arkadaşlarıyla oturduğunda: "Yahu iki bin filan yılındaydı, babamla annem bir gün evde oturuyorduk. Bir ayet tefsiri duymuştuk, Allah orada cennetten bahsediyordu. Babam kalktı, anneme sarıldı. Bize sarıldı 'Yavrum, hep beraber iyi kul olalım da cennette böyle sarılalım birbirimize.' dedi babam ağlamaya başladı, annem ağladı, biz de niye ağlıyorlar diye merak ettik. Hep beraber namaza kalktık 'Ya Rabb'i bizi cennete koy!' diye babam dua etti, biz de 'Âmin' dedi. Ne büyük hatıra! Ne büyük hatıra be!

Alimallah bu izi yapan bu hatıra, çocuğun Çin malı oyuncaklar almak için gidiverdiği umre gezisinden daha değerli, daha büyük bir eğitim unsurudur. Çünkü hiçbir yumurta tavuğun altındaki sıcaklık kalitesinde bir yerde civciv olmaz. Bizim evlerimize taşınmış Kâbe hasreti, evlerimizin oturma odasına gömülmüş Ravza-ı Mutahhara ruhu, anne-baba-çocuklar olarak cennet diye birbirimize sarılıp akıttığımız gözyaşı; bizim bu dünyada eğitim olarak yaptığımız en muhteşem yatırımdır. Bunu yapamadıktan sonra dijital ortamı bütün dünyayı öğretim malzemesi olarak kullansan çocuğa çok şey verebilirsin ama cennet deyince uykusuz kalacak bir ruh veremezsin. Çünkü Kur'an'daki cennet ayetlerinin çok önemli bir bölümü Tevrat'ta da vardı, İncil'de de vardı, Zebur'da da vardı. Ama o ayetleri sadece tanrının kitabı, Yehova'nın kitabı diye okuyanlar cennetten uzak kalıp cehennemde ebedi yanacakları hayatın malzemesine dönüştürdüler. Önemli olan, Allah'ın Kitabı'ndan cennet ayetlerini okumak değil bir Rahman Suresi okunduğunda Allah Teâlâ'nın o surede cenneti tarif eden ayetlerini okuduğunda heyecandan bayılmış ve üzerine sular dökülen bir baba görüntüsü, Arafat'ta Veda Hutbesi okuyan Peygamber'in ashabının üzerindeki etkisi gibi bir etkidir evlat üzerinde. Ramazan mukabelesi bunu sağlamaz. Cenazelerden sonraki bağırma çağırma okumalar da bunu sağlamaz. Onlar tören, bu bahsettiğim eğitimidir.

Dostlarım, Mü'min Kardeşlerim,

Geliniz gitmeden önce biz oraya, Rabb'imizin cennetlerini evimize getirelim. Görmeden önce cennetleri, Allah'ın cennetleri gözümüzde tutsün! Çocuklarımızın cennet hasreti bizi heyecanlandırın. Bizim cennet hasretimiz onları heyecanlandırın. Aile gündemimiz bu olsun. Pikniğe gidelim, çocuğumuzu anneannesine götürelim: "Anneanneciğim teşekkür ederim." dediği zaman çocuğumuz "çok güzelmüş anneannemin köyü" dediği zaman çocuklarımıza: "Yavrum, bunlar fani, sivrisinekli, inekli, öküzlü, boğalı yerler. Buranın deresinde mikrop var. Bir gün ailece sen, baban, ben, büyükbaban, büyükannen hepimiz Rabb'imizin cennetlerinde buluşacağız yavrum." diyelim. Pikniği de cennet malzemesine dönüştürelim. Yaz tatilini de Allah'ın cennetine davetiyeye dönüştürelim. Çünkü biz

Ümmeti Muhammed'iz. Biz Ümmeti Muhammed'iz; çöplük bir dünyadan ebedi bir cennet üretmek için Allah bizi bu dünyaya göndermiştir.

Aziz Kardeşlerim,

Meselemiz şudur; Bu, görsel dünya rezaleti ve çocuk seviyesine indirilmiş bulunan felsefeci anlayış her şeyi karıştırma, irdeme o tabudur, bu gelenektir, bu örfür, bunu hocalar uydurdu, bunu şeyhler uydurdu diye dinin mukaddesatını, ashabı kiramı kanatlandırıp Arş'a kadar çıkararak, yattığı kerpiç evinde Harise'ye Allah'ın Arş'ını gösteren bu eğitim malzemelerini, Kur'an'ımızı ve Kur'an'ımızın cennet heyecanını evimize taşıyalım. Bunun için Arapça bilmek gerekmiyor, bunun için tefsir bilmek gerekmiyor. Cennet nedir, bunu hepimiz anlıyoruz. Kaybettiğimiz, elimizde olmayan şey Arapça değildir. Bizim eksikimiz Kurtubîler gibi müfessir olmak değildir. Hayır, kaybetseydik heyecan, umut, aşk ve sempatemizi kaybettik. Aynı Kur'an! Ashabı kiramın tamamı Arap mıydılar? Hepsi Arapça anlıyor muydu zannediyoruz. Onların da Arapça anlamayanı vardı ama Bilâl'in "Allahuekber"inin Arş'a kadar yükselmeye davet olduğunu anlayıp camiye koşuyordu.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber eli kılıç tutup cennete koşanların bir kısmı Arapça bilmiyorlardı ama cennetin Arapçası yok ki. Dünyada dil bilmeyince havadan, sudan, ağaçtan istifade ediliyor mu? Yabancı dil bilmeyenler ağaçların altında serinlenmiyor mu? Dil bilmeyenler, on dil bilmeyenler meyve suyu içemiyorlar mı? Cennetin dili yok; hasreti var, sevdası var, çocuğa cenneti anlatmak için âlim olmak da gerekmiyor. O sevda ile kavrulmuş bir yürek sahibi olmak gerekiyor. Gerisini Allah veriyor, yardım ediyor.

Velhamdülillahi Rabbi'l âlemin.